

Capitolul 18

Legea jertfei pentru vină

Leviticul 7.1-10

Așa cum am văzut, legea arderii-de-tot și legea jertfei de mâncare alcătuiesc o descoperire. Tot așa este și cu legea jertfei pentru păcat și legea jertfei pentru vină. Chiar participarea preoțească la arderea-de-tot și la jertfa de mâncare și prima parte a jertfei de mulțumire aparțin acesteia. Dacă am înțeles caracterul jertfelor, vom recunoaște și temeiul lor.

Am văzut că arderea-de-tot și jertfa de mâncare sunt împreună. În practică ele sunt totdeauna aduse împreună. Arderea-de-tot era posibilă numai pe baza jertfei de mâncare. Viața Domnului, în chip desăvârșit lipsită de păcat și închinată lui Dumnezeu, trebuia să precedă arderea-de-tot și a fost încoronată prin jertfa arderii-de-tot. Tot așa aparțin împreună jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină, pentru că amândouă au a face cu păcatele noastre, fie că este vorba de una față de Dumnezeu, sau față de oameni, pe care Dumnezeu în cârmuirea Sa trebuie să le judece. Și pentru că părtășia trebuie precedată de îndreptare și curățire - căci nu poate fi o părtășie adevărată, atâta timp cât există ceva între cei care vor să aibă părtășie - este de la sine înțeles că în practică jertfa de mulțumire urmează imediat după jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină. Fiii lui Aaron au misiunea grea, legată de lepădarea de sine, să mănânce jertfa pentru vină și jertfa pentru păcat. De aceea, Dumnezeu le dă, în aceeași descoperire, minunata parte a arderii-de-tot și a jertfei de mâncare.

Dacă acum privim legea jertfei pentru vină, vedem pe de o parte multe asemănări cu legea jertfei pentru păcat, iar pe de altă parte de asemenea și diferențe. Cel mai important este totuși că aici sunt amintite anumite lucruri care la tratarea jertfei pentru vină nu sunt numite și nici la jertfa pentru păcat și la celelalte jertfe. Mă gândesc la stropirea sângelui și la aducerea grăsimii. Oare motivul pentru aceasta n-ar putea fi ca Dumnezeu, la tratarea jertfei pentru vină să scoată în evidență vina față de El sau față de un frate sau o soră? În egoismul nostru firesc noi suntem puțin înclinați să medităm la consecințele pe care cuvintele și faptele noastre le-ar putea avea asupra celorlalți. De aceea în capitolul 5 și 6 este vorba aproape exclusiv de necesitatea despăgubirii, adică de plata a ceea ce a fost luat pe nedrept și adăugarea unei a cincea parte pe deasupra. Aici, în comunicarea cu privire la legea jertfei pentru vină ni se arată că și pentru vina noastră trebuia să se facă ispășire și că în căile de cârmuire ale lui Dumnezeu trebuiau împlinite cerințele naturii Sale sfinte. Ultima este punctul cel mai important la jertfa pentru păcat. Vedem aceasta clar în Evangheliile, mai ales în cea a lui Matei și Marcu, care ne arată jertfa pentru vină și jertfa pentru păcat.

Însă cu toate că în jertfa pentru vină este arătat categoric și scris serios despre realitatea de a fi vinovat, se găsește totuși pentru cel vinovat iertare deplină și restabilire pentru privilegiile binecuvântate ale poporului lui Dumnezeu. Și jertfa pentru vină trebuia tăiată în locul unde se aducea arderea-de-tot. În felul acesta, oricine aducea jertfa pentru vină, vedea imediat desăvârșirea lucrării Domnului Isus, care nu a plătit numai datoria noastră, ci totodată a slăvit pe Dumnezeu nespus de mult. Dumnezeu dăruiește vinovatului care s-a smerit, nu numai această siguranță, ci El vrea ca el să fie

conștient că drumul spre locul binecuvântării îi stă complet deschis. Vedem aceasta, prin aceea că preotul trebuia aici să stropească sângele.

La toate jertfele cu sânge, preotul trebuia să stropească sângele pe sau pe lângă altarul de aramă. Însă la jertfele pentru păcat se spune în mod special că el trebuia vărsat „la picioarele altarului“. Ce gând minunat este acesta, pentru cel care trebuia să aducă o jertfă pentru păcat! Când mergea la masa Domnului, el putea sta pe această temelie de sânge, care îi dădea siguranța că păcatele îi sunt iertate.

Însă inimile noastre, care se îndreptățesc singure, găsesc deseori că o vină față de noi sau față de un altul este mult mai rea decât insultarea naturii sfinte a lui Dumnezeu, așa cum vedem în legătură cu jertfa pentru păcat. Dacă noi, ca preoți, nu ne-am identificat cu cel vinovat, prin mâncarea jertfei pentru vină, suntem într-adevăr înclinați să recunoaștem într-un duh legalist că păcatul poate fi iertat, însă să ținem totuși pe cel vinovat ca nedemn să-și reia locul părtașiei la masa Domnului cu Tatăl, cu Fiul și cu credincioșii pe pământ. N-am auzit noi toți vreodată la frați și surori asemenea păreri legaliste? Dumnezeu cunoaște inimile noastre neînțelegătoare, care uneori gândesc că noi suntem mai sfinți și mai dreپți decât El și putem veghea mai bine asupra onoarei Lui, decât El Însuși! Cât de puțin înțelegem noi măreția harului lui Dumnezeu și puterea sângelui Domnului Isus! Dumnezeu, care ne cunoaște pe deplin, a dat în jertfa pentru vină indicația că preoții trebuiau să stropească sângele pe altar. În felul acesta nu mai era nici o neștiință pentru fiii lui Aaron, că sângele jertfei pentru vină a îndepărtat toată vina și acela care aducea jertfa putea să aibă iarăși părtașie cu altarul.

Oare realitatea că aducerea grăsimii este repetată mereu în jertfa pentru păcat, însă lipsește la jertfa pentru vină, în timp ce este amintită nu în legea jertfei pentru păcat, ci în legea jertfei pentru vină, nu poate să fie în legătură cu aceasta? Legea fiecărei jertfe a fost dată în mod special preoților și nu celor ce aduceau jertfa. Tocmai preoților a fost deci făcută clar aducerea grăsimii. Am văzut ce înseamnă aceasta și că este în legătură mai ales cu jertfa de mulțumire, cu slujba noastră la masa Domnului. Vom vedea aceasta mai clar în legea jertfei de mulțumire. Fiii lui Aaron trebuiau să fie conștienți de realitatea că jertfa pentru vină adusă de cel vinovat era așa de mare pentru Dumnezeu, încât o parte din aceasta - grăsimia și tot ceea ce era legat de ea - ca și tămâia, trebuia arsă înaintea Lui (Leviticul 4.31). Dumnezeu o numește pâinea Sa (Leviticul 3.11,16 și 4.26). Și ca să facă în totul clar, ca părtașia la masa Domnului să fie complet refăcută, Dumnezeu prescrie în capitolul 7.29-30, că cel ce aduce jertfa, el însuși trebuie să lege grăsimia înaintea lui Dumnezeu și în felul acesta s-o ofere Lui. Cine ar îndrăzni să refuze participarea la slujba dumnezeiască a aceluia care a adus o jertfă pentru vină cu tot ceea ce era în legătură cu ea, când un fiu al lui Aaron a stropit sângele pe altar și a dat misiunea celui care a adus jertfa, ca personal să ofere lui Dumnezeu grăsimia și apoi a luat-o din mâna sa, ca s-o ardă ca o lucrare de ardere înaintea lui Dumnezeu? Cât de puțin înțelegem noi urâciunea propriilor păcate și desăvârșirea lucrării Domnului Isus pe cruce, precum și harul Tatălui și al Fiului!

Și această jertfă pentru vină trebuie s-o mănânce fiii lui Aaron. Am văzut ce înseamnă aceasta. Trebuie mâncată într-un loc sfânt, într-un loc pus deoparte pentru Dumnezeu. Cât de deseori vedem că este mâncată într-un loc care nu este sfânt! Nu este deseori adevărat că unii credincioși doresc cu plăcere să știe pe cât este posibil, amănuntele unui păcat pe care l-a făcut un altul? Aceasta este curiozitatea păcătoasă, care vrea să se hrănească din jertfa pentru păcat,

ca hrană pentru firea păcătoasă. Însă în locul sfânt noi avem părășie cu Marele nostru Preot, Domnul Isus și cu preoții dintre credincioși. Acolo noi putem să ne facem una în chip duhovnicesc cu cel vinovat, prin aceea că mâncăm jertfa pentru păcat.